

zoeken

Wim Bol verhuist naar Oeganda

Globetrotter vindt rust aan de Nijl

door Frank Balkenende

KRUININGEN - Hij is even een paar weekjes terug in Kruieningen en Yerseke om zijn inboedel in te schepen. Daarna zegt hij Nederland vaarwel. Na een 110.000 kilometer lange tocht door 22 Afrikaanse landen, heeft globetrotter Wim Bol zijn paradijsje gevonden. Het ligt bij de Oegandese stad Jinja, aan de bovenloop van de Nijl, vlakbij het Victoriameer. Wim en zijn gade Monique van de Meent hebben er vier hectare grond gekocht. Daarop willen ze huisjes voor toeristen bouwen. Kaas gaan ze ook maken. Zonder Goudse geen leven aan de Nijl.

Het hectische leven had hij wel gezien. Vijf jaar terug verkocht Wim (39) zijn mosselexportbedrijf. Hij schafte een oude Duitse Unimog-brandweerauto aan en dieselde naar de Chinese muur. Dat vrije leven beviel. Eind 1999 tufte hij naar de Marokkaanse woestijn voor het millenniumfeest van de Unimog Globetrotter Club.

„Daar waren zo'n vijftig auto's, allemaal met vierwielaandrijving. Er zaten veel Nederlanders, dus ik olieballen bakken op oudejaarsavond. Dat doe ik altijd, waar ik ook ben. Als het moet in de woestijn.“

Hij leerde er zijn vrouw Monique (38) kennen. Het waren twee paar reishanden op één buik. „Monique werkte bij de Fiod, een moeilijke partij voor iemand die uit Yerseke komt.“ Brede grijns! Wat bedoelt de spreker? „Nou ja, belasting betalen is hier bij sommigen een heikel onderwerp.“

Het loste zich vanzelf op. Monique zegde haar baan op en begon met Wim, met wie ze in 2001 trouwde, aan het grote avontuur. Na een proefritje naar Gambia, gingen ze op pad voor een monstertocht door Afrika. „We hadden een vierwiel aangedreven Daf-truck gekocht en helemaal verbouwd. Een luxe ding hoor, met hete douche, magnetron, een compressor-koelkast, voedsel voor zes, zeven maanden. Alles erin, onderdelen, gereedschap, ook een satelliettelefoon. Ben je overal en altijd bereikbaar. Voor zo'n reis moet je je wel goed voorbereiden. Ik heb wat globetrotters weer pad geholpen en uit de modder gesleept.“

De reis begon in Marokko en ging slinger-de-slanger door Mauretanië, Senegal, Mali, Niger, Tsjaad, Soedan, Ethiopië, Kenia, Tanzania, Malawi, Zimbabwe en Zuid-Afrika.

Stempels

Deels landen waar het voor een toerist levensgevaarlijk is, zoals Tsjaad en Soedan. „Ik bleef ook nooit langer dan één nacht op dezelfde plaats staan. En ik had een laptop bij me en knutselde met valse stempels officiële documenten. Dan gaf ik me uit voor de Nederlandse ambassadeur van toerisme en was ik zo de grens over. Je moet een beetje bluffen, anders blijven in Afrika deuren voor je gesloten of moet je heel veel betalen aan corrupte ambtenaren.“

Toch heeft Afrika zijn hart gestolen. De armoede ten spijt, zijn de mensen er opgewekter dan bijvoorbeeld in Rusland, vindt Wim. „Mensen waren vriendelijk en behulpzaam, ook in landen als Soedan, waar zich nu een humanitaire ramp voltrekt. Natuurlijk is het een ander continent, de ellende hardt je. Iemand die wordt aangereden en gewond langs de weg ligt, laten ze liggen, want als je hem of haar naar het ziekenhuis brengt, moet jij de operatiekosten betalen.“

Natuur

Als tienjarige las Wim de spannende boeken van de Zuid-Afrikaanse schrijver Wilbur Smith. De romantiek van wilde dieren in de jungle greep het Yersekse jochie. „En nu waren we vaak elke ochtend omringd door olifanten, nijlpaarden en leeuwen. De natuur verveelt nooit, je wordt er ook rustiger door, dat zegt mijn familie tenminste als ik hier ben.“ Nooit bang geweest voor een aanval? „Nee, alleen ben ik een keer bijna gepakt door moeder olifant, ik kon gelukkig nog net op tijd in de truck komen. 't Was wel even heel hard lopen, want die olifant verdedigde haar jong en dan zijn ze meedogenloos.“

Na bijna drie maal een rondje aardbol - een 110.000 kilometer lange survival-rit door woestijn, modderpoelen en rivieren - is er behoefte aan een standplaats. Nou ja, Wim heeft nog een huis aan het Veerplein in Kruieningen, dat hij verhuurt, maar een leven in Afrika zien hij en Monique wel zitten. „We ontmoetten een Nieuw-Zeelander die bezig was grond aan de Nijl in Oeganda te kopen. Dat wilden we ook wel. Dat werd drie maanden onderhandelen met stamhoofden en de regering, Eigenaar word je nooit, je 'least' de grond voor 99 jaar.“

Het vier hectare grote lapje aan de rivier is jungle en voor een stukje koffieplantage. Wim heeft er inmiddels een weg naar toe gelegd, nutsvoorzieningen moeten er nog komen. „We willen een mooi huis bouwen en wat huisjes in Afrikaanse stijl waar globetrotters en mensen van hulp- en ontwikkelingsorganisaties kunnen bivakkeren. Ik ga het niet op de primitieve manier doen, dus moet ik machines en aggregaten kopen. Ik heb er ook een mijn bijgekocht, waar we een soort gravel kunnen delven om er stenen van te bakken.“

Voor zijn project heeft hij een legertje lokale Oegandezen ingehuurd, die als mijnwerker, landarbeider en latrinegraver plotseling een naar Oegandese maatstaven vorstelijk loon verdienen. En elke week een stuk vlees van de baas op de koop toe. „Je helpt

mensen aan een baan. Het is ook de bedoeling in het dichtsbijzijnde dorpje een school en een drinkwaterwatervoorziening te bouwen.“

Machines gaat hij er verkopen, of in elk geval iets waar handel in zit. En kaas gaat wil hij maken, de smaakpapillen stellen immers ook eisen. Verse mosselen, sja, dat wordt een gemis. „Ik ben nu drie dagen in Yerseke en heb elke dag mosselen gegeten. Heerlijk. Maar ja, je moet een stap durven zetten in je leven en het risico schat ik niet zo hoog in, al weet je nooit wat op je afkomt in dit soort landen. Je zit tenslotte niet op de Veluwe.“

Zuid-Afrikaanse schoolkinderen willen maar wat graag met Wim en Monique op de foto.

[verzend](#) | [print](#) | [abonneren op Provinciale Zeeuwse Courant](#)

Provinciale Zeeuwse Courant | 07-07-2004 | zoeken

Copyright © 2004 Provinciale Zeeuwse Courant - alle rechten voorbehouden

Copyright © 2004 Provinciale Zeeuwse Courant - alle rechten voorbehouden